

Buổi hẹn với Người Đàn Bà Khác

Sau 21 năm lập gia đình, tôi tìm ra được phương cách mới để giữ cho tình yêu lúc nào cũng bùng cháy trong tim .

Vài tháng trước đây tôi bắt đầu đi lại với một phụ nữ, mà mọi việc bắt đầu do vợ tôi đề nghị.

Một hôm, vợ tôi nói :”Em biết rõ anh yêu người phụ nữ đó” làm cho tôi ngạc nhiên.

“Nhưng anh yêu em mà” tôi phản đối.

“Em vẫn biết thế, nhưng em biết là anh cũng yêu bà ấy nữa”.

Người đàn bà mà vợ tôi thúc giục tôi tiến tới chính là MẸ tôi, một goá phụ sống một mình đã 19 năm nay. Vì công việc làm ăn bẽ bộn, vì bận bịu với 3 con còn nhỏ, tôi chỉ đến thăm mẹ tôi bất thường. Thế là tối hôm ấy tôi gọi mời mẹ đi ăn cơm chiều và đi xem ciné với tôi.

“Có chuyện gì thế, con bệnh à?” Mẹ tôi hỏi .Bà vốn là người hay lo nếu tôi gọi vào giờ khuya hoặc đến thăm bất chợt đều là dấu hiệu không tốt.

“Không có gì cả, con chỉ nghĩ là nếu mẹ con mình gặp nhau, nói chuyện một chút thì hay biết mấy”.

Tôi nhấn mạnh, “Chỉ có 2 mẹ con mình thôi, mẹ ạ”.

Mẹ tôi lặng đi một giây, rồi trả lời: “Được con, Mẹ thích lắm!”

Thế là thứ sáu đó sau khi tan sở, tôi vội vàng đến đón mẹ tôi, thành thật mà nói, tôi cũng cảm thấy hồi hộp, bồn chồn .

Khi đến nhà bà, tôi cũng có cảm tưởng mẹ tôi hồi hộp không kém. Mẹ đứng chờ ở cửa đã mặc sẵn áo khoác. Tóc uốn chải cẩn thận, và trên người là chiếc áo dài mẹ đã mặc vào dịp ăn mừng kỷ niệm lễ thành hôn lần cuối . Một nụ cười rạng rỡ, hiện hậu trên mặt mẹ.

Khi ngồi vào xe, mẹ sung sướng nói:” Mẹ khoe với các bà bạn là mẹ được cậu con trai mời đi ăn, làm các bà ấy ghen với mẹ, các bà ấy nóng lòng chờ nghe mẹ kể lại cuộc hẹn hò với con.”

Tôi chở mẹ tới một nhà hàng tuy không thật là sang nhưng rất ấm cúng. Mẹ khoác tay tôi hãnh diện bước vào nhà hàng như một phu nhân quý phái

.Sau khi ngồi xuống, tôi bắt đầu đọc thực đơn cho mẹ chọn, vì mắt mẹ đã kém, chỉ đọc được chữ in to thôi. Đọc nửa chừng, tôi ngược lên nhìn mẹ, thấy mắt bà đang chăm chú nhìn tôi, Mẹ mơ màng mỉm cười .

“Trước đây mẹ vẫn đọc thực đơn cho con, ngày con còn nhỏ .”

“Thế thì đây là dịp mẹ thoải mái cho con hầu mẹ lại” tôi đáp lời mẹ.

Suốt bữa ăn mẹ con tôi vui vẻ chuyện trò. Câu chuyện tuy không có gì đặc biệt, nhưng những lời trao đổi đã cho chúng tôi biết rõ được những điều mới nhất trong đời sống của nhau. Chúng tôi nói liên miên đến nỗi làm lỡ cả giờ coi chiếu bóng. Khi đưa mẹ về, mẹ tôi nói:” Mẹ chỉ đi nữa, nếu lần sau con để mẹ mời lại con”. Tôi vui vẻ chấp nhận ngay.

“Sao anh đi ăn có vui không ?” Vợ tôi hỏi khi tôi bước chân vào nhà.

“Mọi sự tốt đẹp ngoài sự tưởng tượng của anh” tôi trả lời.

Vài hôm sau đó mẹ tôi đột ngột qua đời về bệnh tim. Sự việc xảy ra quá nhanh khiến tôi không làm gì được cho mẹ.

Ít lâu sau tôi nhận được một phong bì trong đó có biên lai của nhà hàng mà mẹ con tôi đã dùng cơm ở đó, kèm thêm một lá thư ngắn của bà.

“Mẹ đã trả tiền trước rồi, dù mẹ biết khá rõ là mẹ sẽ không đến được, nhưng mẹ vẫn trả cho 2 phần ăn, một cho con, và một cho vợ con. Con biết không, con đã mang đến cho mẹ một buổi tối tuyệt vời, không biết nói sao cho vừa! MẸ YÊU CON”.

Nước mắt rung rung, tôi chợt hiểu là câu nói YÊU nhau quan trọng chừng nào đối với những người thân yêu chung quanh mình .

Trên đời này, không có gì quan trọng hơn Thượng Đế và gia đình, hãy cho họ cái thời gian mà họ đáng được hưởng, vì họ không có thể chờ đến ngày mai.

Một người nào đó đã nói:”Tôi đã học được một điều. Dẫu cho có bất hoà với mẹ cha thế nào chẳng nữa, chúng ta vẫn thiết tha nhớ tới người khi người đã qua đời.”

S.T.